

Нашитѣ стрѣлци нарѣдко, но вѣрно отговаряха на турскитѣ гърмежи. Всичкитѣ други войници отъ резерва сѣдяха безъ движение, едни отъ тѣхъ легнали, други насѣдали въ окопитѣ.

Тежко е при такава обстановка, чловѣкъ да бѣде закованъ въ окопа, да стои подѣ неприятелскитѣ куршуми не само безъ движение, но и безъ да види отъ кждѣ идатѣ тѣ. Нервитѣ въ такъвъ случай биватѣ напрѣгнати. Въ умѣтъ се тѣлятѣ най-мрачнитѣ картини. А въ душата? Въ душата, подѣ гнета на неизвѣстността за участиа на шипчанския отрядъ — цѣлата армия, а слѣдователно — участиа на България, се испытватѣ ужасни болки.

— Ехъ, защо ли не ни испратятѣ помощъ, та да погнемъ тѣзи поганци и да се избавимъ отъ това мъчително състояние, да стоимъ като къртове въ дупка, казваха опълченцитѣ.

Азъ станахъ и отидохъ къмъ стрѣлковитѣ ложементи. Веднага куршумитѣ запищяха и западаха около ми.

— Ваше благородие! Елате, елате скоро тукъ. Сѣднете, защото проклѣтия арапинъ ще ви удари, ме посрѣщнаха опълченцитѣ въ лѣво-фланговия ложементъ.

При всичко, че и отъ резервния ложементъ се виждаше твърдѣ добрѣ, какво се върши на неприятелската позиция, но азъ запитахъ и опълченцитѣ.

— Какво има, юнаци? какво се върши у противника? и много ли турци катурнахте?

Взводния командиръ се приближи при мене и ми отпортува, че въ взводѣтъ му днесъ имало единъ убитъ и единъ легко раненъ и че този послѣдния останалъ въ строя.

— Чакаме ги, ваше благородие да ни атакуватъ, че да ги нагостимъ съ нашитѣ залпове. Но днесъ проклѣтитѣ не се мърдагъ отъ мѣстата си. Сѣдятъ подѣ дебелитѣ сѣнки, като че ли ги е страхъ отъ слънчевитѣ лъчи, и отъ тамъ току попукуватъ.

Съ тия думи опълченцитѣ ми показаха на клончеститѣ дървета и камънаци, задъ които бѣше засѣдналъ арапина съ своитѣ другари — стрѣлци.

— Ваше благородие, елате ей тукъ. Тукъ по-безопасно ще бѣде, ме покани взводния командиръ, като ми показа на една своего рода замаскирована амбразура, прѣзъ която наистина можеше твърдѣ добрѣ да се разгледа мѣстоположението на турскитѣ стрѣлци, безъ да бѣде чловѣкъ изложенъ на